

Hana Repová



♥
Ak mi dovoľíš ♥♥

I. DIEĽ

♥ ♥
Ak mi dovolíš ♥ ♥ ♥ ♥
♥

Hana Repová

Ak mi dovoľíš

Copyright © by Hana Repová

Cover design © by Zuzi Maat

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

ISBN: 978-80-8252-056-2 pdf



Hana Repová

∞

♥ ♥ ♥ ♥ ♥

Ak mi dovoliš ♥



Prológ

„Dnes je prvý deň tvojho nového života.“

Michael stál vo svojej kancelárii a znova a znova si opakoval vetu, ktorú mu dnes ráno povedala tá stará Cigánka. Ako bolo možné, že ho tak zneistila?

Vracal sa ako každé ráno z behu v Central Parku a cestou sa zastavil po čerstvé pečivo. Tej noci spal veľmi nepokojne, čo pripisoval tomu, že dnes podpisoval najväčšiu zmluvu v histórii svojej firmy. Chýbajúci spánok chcel teda kompenzovať aspoň výdatnými raňajkami a dvojitém espressom.

Pri odchode z obchodu si vkladal zvyšné bankovky do puzdra na mobil, čo pri behu nosil pripnuté pod ramenom, keď mu padol zrak na starú ženu, žobrajúcu na druhej strane ulice.

Bol to smutný výjav, ktorý sa v uliciach New Yorku objavoval čoraz častejšie. Vylovil teda bankovky opäť von a keď prechádzal okolo nej, hodil jej ich do papierového pohára od kávy.

Prekvapene zdvihla zrak a on jej impulzívne ponúkol žemľu z vrecúška, čo držal v druhej ruke. Usmiala sa naňho svojím smutným štrbavým úsmevom a natiahla ruku. No namiesto toho, aby si zobrala ponúkané pečivo, pritiahla k sebe jeho dľaň a svojím hrboľatým palcom ju otvorila. Prekvapene prehodil vrečko s pečí-

vom do druhej ruky. Žena sa sústredene dívala na línie jeho dlane. Potom sa naňho ešte raz tak čudne pozrela a s prízvukom, ktorý nevedel presne zaradiť, zašepkala vetu, ktorá ho dnes sprevádzala celým ránom aj predpoludním.

Vypil posledný dúšok kávy, pri ktorom potriasol hlavou, a zakázal si viac myslieť na to čudné stretnutie. Na veštby a podobné hlúposti predsa nikdy neveril a rozhodne s tým nezačne ani dnes! Má pred sebou dôležité stretnutie a teraz sa musí sústrediť výhradne naň. V hlave si práve opakoval posledné fakty a kontroloval, či je všetko pripravené, keď jeho sekretárka vopchala hlavu do dverí.

„Pán Rosenthal, vaši obchodní partneri práve dorazili. Usadili sme ich do zasadačky. Káva aj občerstvenie sú pripravené.“

„Výborne, Carla. Tak tých pánov nenecháme dlho čakať.“

Uviazal si červenú kravatu, ktorú mal až doteraz voľne prehodenú cez operadlo stoličky, a kefkou si prihladil tmavú bradu.

„Mám otázku... Pred pár minútami prišiel mail, že stôl, ktorý ste si objednali do vášho bytu, je hotový. Môžem dohodnúť jeho doručenie na zajtra večer?“

Ešte raz skontroloval svoj vzhľad v zrkadle, keď mu vo vrecku nohavíc zazvonil mobil. Mama. Ťukol na ikonku červeného telefónu a hovor zrušil. *Nie, mami, toto bude musieť teraz počkať.*

„Áno, zajtra večer to bude fajn,“ odpovedal sekretárke, ktorá pokojne čakala pri dverách. Keď vyslovil túto vetu, ešte netušil, že ten stôl vôbec potrebovať nebude. Zvyšok nábytku, ku ktorému starostlivo vyberal farbu stola, totiž ešte dnes vlastnoručne zničí.

KAPITOLA 1

Výkrik, náraz, rinčanie skla...

Štažka sa pokúsila otvoriť oči, no zlepené viečka sa jej len s veľkou námahou podarilo od seba oddeliť. Aj potom videla pred sebou len bielu hmlu. Bola by znovu zaspala, no do jej podvedomia prenikal ostrý pravidelný piskot, ktorý ju znervózňoval a vyrušoval.

Mohol by niekto vypnúť ten prekliaty varič?

Pevne stisla viečka a zvrátila čelo, akoby tým dokázala to neúprosné pípanie zastaviť. Pri tomto nepatrnom pohybe sa jej hlavou rozliala páľčivá bolesť a na moment ju úplne ochromila. Čierne tmú znova vystriedala biela hmla. Zdvihla ruku, aby si siahla na miesto, odkiaľ bolesť vychádzala, no pod rukou zacítila niečo neobvyklé.

Pod prstami rozoznala jemnú štruktúru akejsi tkaniny, ale trvalo ešte hodnú chvíľu, kým pochopila, že sa dotýka obväzu. Priestor pred jej očami sa len pomaly vyjasňoval. Hmla ustupovala, aby urobila miesto zatiaľ nejasným obrysom. Napokon k nej začali opatrne presvitať farby.

Pokúsila sa pohnúť, no zastavila ju ostrá bolesť, ktorá tentoraz vystreľovala z pravej nohy do chrbta. Už si uvedomovala, že

je v nemocnici, hoci nemala tušenia, prečo a ako sa sem dostala. Snažila sa rozpamätať, ale v hlave mala prázdno. Zmätene sa pokúšala rozpoznať okolie a hýbať pri tom čo najmenej hlavou, aby si nespôsobovala ďalšiu bolesť. Keď videla ako-tak jasne, zistila, že ju obklopujú prístroje a strohé zariadenie sterilnej nemocničnej izby.

To niektorý z nich vydával ten prenikavý zvuk, ktorý si pomýlila so zvukom varnej kanvice. Bola tu sama, ak nerátala sestričku za oknom, ktorá niečo písala. Chcela na ňu zakričať, no nepodarilo sa jej vydať ani hláska. Ústa mala vyprahnuté a hlas jej zlyhával. Zato srdce jej splašene búšilo a ťažko sa jej dýchalo. Bolesť v hlave sa stále stupňovala.

Vedela, že niekde musí byť zvonček, ktorým by mohla niekoho privolať, no zbadala ho prevesený na stojane s infúziou, kam nedoťahla. Očividne nikto nerátal s tým, že by sa mohla prebrať a potrebovať ho.

Po chvíli sestrička zdvihla hlavu a ich oči sa konečne stretli. Akoby dokázala vycítiť jej prosebný pohľad. Už nevládala ďalej udržať oči otvorené. Zatvorila ich a snažila sa bojovať proti triaške, ktorá prechádzala celým jej telom. Dvere na izbe sa náhľivo otvorili a do uší jej doľahol zvuk blížiacich sa krokov.

„Pokojne, len pokojne.“

Videla, ako sestrička trikrát stlačila zvonček a potom zručne natiahla do striekačky priezračnú tekutinu z ampulky na stolíku. Pridala ju do infúzie, čo jej tiekla do pravej ruky, a na viac si už nepamätala.

Keď sa opäť prebrala, cítila, akoby mala v hlave vatu. Ešte stále si nespomínala, ako sa sem dostala. Tentoraz bola sestrička pri nej, hneď ako sa prebrala. Zapisovala nejaké hodnoty z prístrojov pri jej hlave do záznamového listu.

„Čo sa stalo? Prečo som tu?“ hlas, ktorým vyslovila otázku, akoby ani nepatrila jej. Bolo to len akési škrípanie.

„Mali ste nehodu, slečna Adamsová. Ale nebojte sa, ste v dobrých rukách.“

„Nehodu? Akú nehodu? Čo sa stalo? Nespomínam si... Vôbec na nič si nespomínam.“

„Všetko bude v poriadku. Zavolám lekára. Snažte sa byť pokojná.“ Sestrička zodvihla slúchadlo telefónu a vytukala tri čísla.

„Znova sa prebrala, pán doktor, ale tentoraz je pokojnejšia... Rozumiem. Počkám na vás.“

Avery zatvorila oči, lebo únava, ktorú cítila, bola neznesiteľná. Prisahala by, že to boli len dve sekundy, no keď ich otvorila, pri jej posteli stál starší pán a kontroloval obvaz na jej hlave.

„Kto ste?“ Konečne sa jej pomaly vracal hlas.

„Som doktor Malon, primár tohto oddelenia. Zaujíma ma, či viete, kto ste vy.“

Nechápavo na neho pozrela. Čo to má všetko znamenať?

„Avery, pamätáte si, čo sa stalo? Čo je to posledné, na čo si spomínate?“

„Neviem...“ Snažila sa rozpamätať, no opäť ju príšerne rozbolela hlava.

„Začneme pekne po poriadku. Povedzte mi, ako sa voláte?“

Považuje ju azda za blázna? Veď ju práve oslovil jej menom.

„Avery Adamsová.“ Vyznelo to ostrejšie, ako zamýšľala, ale nanevala ju, že jej kladie takéto primitívne otázky.

„Výborne. Verte mi, nie je žiadny dôvod na to, aby ste sa rozčuľovali. Je to bežný postup a my musíme klásť tieto otázky každému pacientovi, ktorý istý čas nebol pri vedomí. Neberte to, prosím, osobne.“ Sestrička súhlasne prikývla a Avery sa trochu upokojila. Robia si iba svoju prácu.

„Viete, aký rok máme?“

„2016.“

„Výborne. Ešte mi povedzte váš dátum narodenia.“

„12. 12. 1993.“

„Takže máte dvadsaťtri rokov...“

„Je predsa apríl. Ak som neprespala niekoľko mesiacov, tak ich oslávim až v decembri.“

Lekár sa pousmial a spokojne prikývol, písuc si niečo do svojich papierov. Pochopila, že posledná otázka bola chyták. Dúfala, že svojimi odpoveďami dostatočne preukázala, že je v poriadku.

„Aký je dnes deň, pani Adamsová?“

Aha, takže vyluch pokračuje ďalej. Mala by ho opraviť, je slečna. Na to si spomenula okamžite, no zabudla na to ihneď, ako sa zamyslela nad správnou odpoveďou. Pri tejto otázke sa dostala do úzkych. Za nič na svete si nevedela spomenúť, aký bol dnes deň. Úporne premýšľala, cítiac na sebe jeho prenikavý pohľad. To predsa nie je

možné! Musí vedieť, čo je dnes za deň. Vždy bola perfekcionistka, mala presný harmonogram na každý deň aj hodinu v ňom.

Opäť sa jej rozbúšilo srdce a ťažko sa jej dýchalo, no akokoľvek sa namáhala, nevedela si nič bližšie vybaviť. Mohol by byť štvrtok, lebo vtedy obvykle nepracovala a nemala ani tolko prednášok na univerzite.

„Štvrtok?“ Bola to skôr otázka ako odpoveď. Sústredene sledovala jeho reakciu a snažila sa vyčítať, či trafila do čierneho. Nepovedal nič, len si opäť niečo zaznačil a sestrička pri jej odpovedi odvrátila pohľad.

„Čo je posledné, na čo si spomínate?“

Tichý hlas, akým sa jej to spýtal, ju znervózňoval.

Zarazene uvažovala, no nemohla si vybaviť, čo presne sa stalo. Sestrička jej povedala, že mala nehodu, no ona si na ňu nevedela spomenúť. Urputne premýšľala, ale bez výsledku.

„No... Skončila sa mi prednáška a... ďalej neviem. Nevieť si spomenúť. Strašne ma bolí hlava.“ Chytila si ju oboma rukami a skrútila sa od bolesti. „Môžete mi povedať, čo sa vlastne stalo? Akú nehodu som mala?“ spýtala sa po pár sekundách ticha.

„Porozprávame sa neskôr. Nie je to teraz dôležité. Váš organizmus nám signalizuje, že na dnes stačilo. Skúste si oddýchnuť, sestra vám pichne niečo od bolesti a my sa porozprávame neskôr.“

Ukrutná bolesť v hlave jej nedovolila odporovať mu, no za iných okolností by sa za každú cenu dožadovala odpovede. Keď po jeho odchode okamžite zaspala, sníval sa jej zvláštny sen.

KAPITOLA 2

Skončila sa jej prednáška a Marc ju čakal pred budovou. Konečne si na dnes dohodli obed a potom kino. V poslednom čase podnikali spoločné aktivity veľmi málo, lebo obaja boli neustále vyťažení. Jej sa na univerzite začínalo náročné obdobie. Bola pred koncom štúdia a okrem toho zobrala za kolegyňu, ktorá mala dovolenku, extra zmeny v reštaurácii. A navyše sa blížila aj exkurzia, ktorej sa chcela zúčastniť. Výdavky na ňu, vďaka Bohu, tými extra zmenami nejako vykryje.

Marc mal toho v práci tiež veľa, a tak si museli pre seba uchmatnúť každú voľnú chvíľku. Vybehla z auly medzi prvými a ponáhľala sa po rokmi vyleštených kamenných schodoch na parkovisko, kde už na ňu čakal. Ležérne sa opieral o jej auto, s rukami prekríženými na prsiach, a čítal niečo v mobile. Elegantný sivý oblek a snehobiela košeľa svedčili o tom, že dnes mal v práci niečo dôležité, lebo väčšinou sa obliekal neformálnejšie. O to viac ju tešilo, že si na ňu napriek tomu našiel čas.

Vyzeral naozaj skvele, a aj keď cez slnečné okuliare nevidela jeho oči, cítila, že na ňu hľadí. Chodili spolu iba niekoľko týždňov a ešte stále mala pri pohľade na neho v bruchu roj motýľov. Modlila sa, aby tento pocit nikdy nezmizol. S úsmevom na perách vložil mobil do

vrecka a privítal ju vrúcny bozkom. Keď opäť otvorila oči, zbadala Tobiasa a zopár iných spolužiakov z krúžku, a tak chcela odtiaľto čo najrýchlejšie zmiznúť. Posledné, čo teraz potrebuje, je pritaňovať cudzie pohľady. Dnešný deň patril iba jej a Marcovi.

„Ahoj. Čakáš dlho?“

„Nie, prišiel som len pred pár minútami. Moje auto zasa raz štrajkuje. Ráno som ho musel dať odtiahnuť do servisu, tak ma priviezol kolega.“

„Prečo si mi toľko tajil, kam pôjdeme na obed? Ako mám teraz vedieť, kam mám šoférovať?“

„Nechaj sa prekvapiť. Zoberiem ťa niekam, kam chodím veľmi rád. Už som nám rezervoval stôl. A šoférovať budem ja.“

„Dobre.“ Hodila mu kľúče od svojho auta. „Tak ma vezte, kam chcete, môj pane,“ roztopašne sa rozosmiala.

Sedela v aute a pozerala von oknom. Uvedomovala si, že ešte nikdy v živote nebola taká šťastná ako teraz – napriek tomu, že Marc celou cestou hundral, že si musí kúpiť bezpečnejšie auto. Avery sa len usmievala. Vedela, že frfle, lebo je zvyknutý šoférovať novšie a hlavne komfortnejšie autá. Súviselo to s jeho prácou a autá boli aj jeho koníčkcom.

Nechala ho v predstave, že každý na tomto svete by mal jazdiť na aute, aké pomáhal vyvíjať on. Profesionálna deformácia bolo zrejme to správne slovo. Jej auto nebolo už dávno nové a už vôbec nie komfortné, ale zarobila si naň sama a na rozdiel od jeho drahého a moderného, ju elektronika doteraz nikdy nenechala v štichu. Asi

preto, že sa tam skoro žiadna nenachádzala. A hlavne, auto spoľahlivo štartovalo aj v mrazoch, ktoré tento rok trvali dlhšie ako zvyčajne. Bola už polovica apríla, no teplota v noci pravidelne klesala pod nulu a cez deň bolo len o pár stupňov teplejšie.

Otvorila oči a cítila, ako jej znova búši srdce. S námahou dýchala a jej telo doslova horelo. V nasledujúcom okamihu ju striasla zima, no to už pri nej stála sestrička a opäť jej niečo pridávala do infúzie. Zazdalo sa jej, že pri dverách stoja dvaja policajti, ale sestra ich tlačila von. Zatvorila oči a dovolila spánku, nech nad ňou opäť zvíťazí.

Sedela v aute a spievala s Marcom pieseň, čo práve hrali v rádiu. Pozorovala, ako prstami rytmicky vyklopkáva melódiu o volant, a cítila sa absolútne šťastná. Tak veľmi sa na toto ich spoločné popoludnie tešila. Bola na najlepšej ceste zamilovať sa do neho. Celkom nečakane a bezhlavo. Prvýkrát vo svojom živote zahodila všetko za hlavu a oddávala sa len svojim pocitom.

Pravú ruku položil majetnícky na jej koleno a ju obliala horúčava. Milovala každý jeho dotyk, jeho vôňu, úsmev. Ich vzťah sa začal ako nezáväzný flirt. Obaja zrejme čakali, že sa skončí jednou nocou, no nestalo sa to.

Po prvej vášnivej noci bola nešťastná. Hoci ho takmer nepoznala, strašne jej chýbal. Uvedomovala si, že šanca, že ešte zavolá, je prakticky nulová. Vedela predsa, akí chlapi sú. Jej rozum to vedel, no srdce napriek tomu dúfalo.

Dva dni sa nemohla na nič sústrediť a zo skúšky ju profesor vyrzil už po pár minútach. V hlave mala úplné prázdno. Bola smutná,

sklamaná a hlavne nešťastná. V tejto nálade sa ledva dovliekla na internát. Tam sa hodila na posteľ a plakala. Nevedela, či za ním, nad premrhanou skúškou alebo nad nelútostným verdiktom svojho profesora.

Musela zaspať, lebo o dve hodiny neskôr ju zobudilo energické klopanie na dvere.

„Avery, prosím ťa, kde si? Už pred hodinou si mala byť v reštike. Tvoja šichta sa začínala o štvrtej.“ Pred dverami stála jej kolegyňa a neúprosne na ňu mierila ukazovák.

Pošúchala si tvár a pozrela na hodinky na zápästí. Vďaka pohybu jej zápästia sa znova uvoľnila malá ručička hodinek a Avery pripomenula, že si ich musí dať opraviť! Bolo už niečo po piatej.

„Dokelu, zaspala som. Nebolo mi dobre.“

„Tak si pohni! O hodinu príde autobus plný Číňanov, ktorí chcú ochutnať Schnitzel a frankfurtskú zelenú omáčku, no o dvadsaťpäť minút neskôr už musia vyrážať ďalej.“

Avery si nešťastne vzdychla. Neznášala tieto autobusové turnusy, no vedela, že reštaurácia je na ne odkázaná. „Autobusáci“ chodili so železnou pravidelnosťou, nevysedávali hodiny pri šálke čaju a spoľahlivo platili. Tringelt síce nestál za veľa, no „jednou smrťou musíš umrieť“, hovorievala jej starká. Niekedy človek jednoducho nemá na výber.

„Dobre, hodím niečo na seba a už bežím.“

Skôr ako stihla jej kolegyňa niečo namietiť, zabuchla jej dvere pred nosom. Rozopla len niekoľko gombičiek na svojej „skúškovej“

blúzke, aby ju vymenila za bielu košeľu čašnickej rovnošaty, keď sa znova ozvalo klopanie na dvere.

„Čo ešte?“ vyblafla, keď otvárala dvere, za ktorými stál... Marc. Bol trochu zmätený z jej kriku a hnevu, ktorý z nej priam sálal.

„Ahoj. Idem nevhod?“

„Nie, nie, to len... ja... pod' ďalej.“

Keď zatvorila dvere, uvidela v zrkadle svoj obraz. Oči opuchnuté od plaču, červené, maskara rozmazaná. Vyzerala ako klaun. Nehovoriac o svojej pokrčenej hodvábnej blúzke, ktorej výstrih si teraz pridržovala rukou, a sukni, na ktorej bolo zjavne vidieť, že sa v nej hodila po skúške na posteľ.

„Daj mi minútku, hneď som späť.“

Nechala ho tam jednoducho stáť a ponáhľala sa do kúpeľne, aby so sebou niečo urobila. Musela by však vedieť čarovať, aby sa jej podarilo zahnať tú katastrofu. Odličovacím obrúskom si zotrela škvrný pod očami a prstami prehrabala husté čierne kučery, čo jej siahali takmer do pása.

Uzol, do ktorého ich zviazala na skúšku, sa jej v spánku uvoľnil, a zopár prameňov smerovalo na všetky svetové strany. Rozpustila si ho a kučery nechala voľne padať na plecيا. Už v ten večer, keď Marca spoznala, jej povedal, že sa mu páčia jej krásne vlasy.

Nezaškodí pripomenúť mu to.

Počas toho, ako si narýchlo čistila zuby, vyklzla zo sukne a obliekla si rifle s tričkom, čo mala prehodené v kúpeľni na koši na bielizeň. Boli už síce pripravené na pranie, no každá vojna so sebou prináša aj

obete. Nateraz museli poslúžiť, lebo čisté oblečenie mala v izbe, kde na ňu netrpezlivo čakal Marc.

Stál pri malej knižnici a prezeral si tituly jej obľúbených kníh. Tmavomodré nohavice, svetlomodrá košeľa a čierna bunda. Vyzeral inak ako v ten večer, keď ho spoznala. Akosi serióznejšie, vážnejšie a ešte príťažlivejšie.

Keď sa k nej otočil, z jeho pohľadu vyžarovala akási neistota.

„Mrzí ma, že som ťa takto prepadol, ale chcel som ťa znovu vidieť.“

KAPITOLA 3

Ostrá bolesť v nohe Avery vytrhla zo spánku. Keď odhrnula prikrývku, zistila, že ju má zagypsovanú. Ďalší bolestivý krč ju takmer omráčil, preto zazvonila na sestričku, no tá neprichádzala. Pokúsila sa teda sama pozmeniť polohu boľavej nohy, ale namiesto úľavy jej každý pohyb prinášal iba nové utrpenie.

„Hneď za vami prídem. Máme tu súrny prípad. Majte, prosím, trochu strpenia,“ zavolala sestra od dverí a ponáhľala sa ďalej. Avery už počula len rytmické plieskanie jej šľapiek na nemocničnom linoleu.

Po čase, ktorý sa jej zdal nekonečný, predsa len opäť zaspala a ocitla sa v úplne inej realite.

Nachádzali sa v jej aute. Marc šoféroval a obaja spievali pesničku, pri ktorej sa zoznámili. Netrafil síce ani jediný tón, ale Avery sa veľmi páčil jeho hlas. Bolo neuveriteľné, že niekto, kto mal taký krásny zamatový hlas, absolútne nemal sluch. Vtom kútikom oka zazrela tmavý tieň. Nieкто im skrížil cestu!

V ušiach jej zaznel vlastný výkrik. Ako v spomalenom filme jasne videla Marcovu vykrivenú tvár, keď sa márne pokúšal dostať jej auto pod kontrolu. Potom ju ohlušil náraz, po ktorom ich odhodilo, a auto prerazilo zvodidlá. A potom ďalší, keď sa prevrátilo na stre-